

Úvod

Léto 967 V.D.

Neprobádaná země za portálem - tábor předsunutých jednotek Koalice

Drobný kamínek se pětkrát odrazil od hladiny křišťálové vody. Následovalo hlasité šplouchnutí, které ale s poměrně úspěšnou žabkou nemělo nic společného. Mladá dívka sedící na vyvýšeném břehu řeky, nohy po kolena ve vodě, prostě jen potěšeně vykopla do vzduchu spršku kapek a za zvonivého smíchu se svalila na záda. Zabalená do rudozlaté jemné deky se zavřenýma očima a úsměvem na rtech vnímala hřejivé paprsky zalévající břeh a pomalu vysoušející její dlouhé vlasy po nedávné koupeli. Bylo tu nádherně, cítila se tu volná, uprostřed pustých lesů...a s batalionem vojáků za zády, poznamenal tichý hlas v hlavě. „Konec lenošení.“ řekla sama pro sebe po delší chvíli a elegantním pohybem se zase posadila. Deky jí přitom trochu sklouzla ze zad a odhalila něco, co nápadně připomínalo staré jizvy po bičí. Natáhla ruku a utrhla pár stébel trávy, které si vzápětí omotala kolem prsteníčku pravé ruky. Bylo tu krásně...a přitom tolik chtěla být už zase zpátky v Říši. Z ne zcela ctnostných myšlenek ji vytrhnulo několikrát dlouhé zatroubení na roh.

Když o hodnou chvíli později spěšně kráčela mezi dvěma muži vojenským ležením, bojové přípravy už byly v plném proudu. „Kolik jich je? A kde se tady, kurva, vzali?!“ Odpověděl jí mladý muž v zelenohnědém hraničářském oděvu, kožené zbroji a maskovacím pláští, za chůze zkoušející tětivu luku. „Na vaši první otázku? Rozhodně víc než nás, moji muži hádají tak... o pár tisíc? Na vaši druhou otázku? Nemám nejmenší tušení. Nemrtví, temní elfové...a zdá se taky ti zdejší, celá Úmluva a její noví přátelé, řekl bych.“ „A to říkáte jen tak??“, ozval se druhý z mužů, rytíř v na první pohled značně opečovávané zbroji. „Má paní. Musíme se okamžitě stáhnout a...“ „Kulový! Bojovat se bude! Rutgere? Vezmi ty po včerejšku už střízlivě z milice a dostaňte se do Ashwicku, co nejrychleji. Řekni taťkovi, že máme pořádný průser. Můžeš doslova, rád to uslyší.“ „Ale paní!“ zkusil to znovu poněkud rozladěný rytíř. „Hubu držet! Obsadíme brod. To potřebuješ abys začal myslet ten železnej kýbl na hlavě nebo co?! Hrajeme o čas. Brod je úzkej, udržíme je. No co čumíš?! Mazej!“ Rytíř blekotající cosi ne zcela srozumitelného se hleděl ztratit s tím, co ještě zbylo z jeho důstojnosti. Rutger se mezitím vyšvihnul do sedla právě mu přivedeného hnědáka. „Rutgere! O příští večírek, že jich sejmu aspoň patnáct!“ Zasmál se: „Beru!“ a vzápětí pobídnul koně ke stanům svého oddílu. Freyda tak stála uprostřed všeho zmatku teď už sama. Sama a v dece. „Meč! Doneste mi sakra někdo aspoň ten blbej meč!“ Na chvíli se zamyslela... „A boty a hřeben!“

Léto 967 V.D - téhož dne v noci

Gryfí říše - hrad Loarseer

Vysoké skály bičovaly provazce deště a na obloze se křížovaly jasné blesky. Rudé praporce na věžích hradu se zmítaly ve větru. Záblesk, zahřmění a výkřik. Dvoukřídlé dveře do komnaty se rozlétly a tmou rozehnal světlo louče. „Pane?!“ Tvář mladého muže sedícího na lůžku zakrývaly dlouhé černé vlasy. Pravou rukou si je odhrnul a zaostřil pohled na postavy ve dveřích. Pochodeň držel v ruce kapitán stráže, po každém boku dva ozbrojence. Muže v rudých uniformách a lesklých kyrysech, tváře z části zakryté přilbami, v rukou natažené mohutné dvouranné kuše. Orlando se pomalu zhluboka nadechl: „Všechno je v pořádku,

kapitáne...“ Věrný důstojník s cvaknutím srazil okované boty a naznačil hlavou úklonu. „Pane...dorazil posel.“ S těmito slovy vytáhnul od opasku svitek pergamenu a podal ho šlechtici. Ten rozlomil pečeť a jeho rty tiše opakovaly úryvky textu: „Jeho lordstvu, vznešenému pánu... z příčin neznámých a nepředpokladatelných... aniž znaje přesných následků... portál nestabilní...hrozící zhroucení...žádné zprávy z Ashwicku...naléhavě žádám o svolení...“ Jakmile dočetl poslední slova, zvedl pohled zpět ke kapitánovi. „Probud’ pana Alarika. A ať nastoupí vojáci, do půl hodiny vyrážíme.“ „Rozkaz!“

Jakmile se dveře do komnaty zavřely, další záblesk za okny ozářil postavu skrytou ve stínech. Vysokou černovlasou ženu, nebo možná ještě dívku v černohnědých loveckých šatech ozdobených kožešinami. Její tvář zdobily modré, hady připomínající vzory. Lord se na ni zahleděl a nepatrně pokývnul hlavou. Žena se usmála. Věru, že pokud by to dokázaly, tak právě takhle by se musely usmívat ty nejhorší z nočních můr. Čepelí dýky si přejela po rtech. „Jak můj pán poroučí.“

Léto 967 V.D. - o týden dříve

Neprobádaná země za portálem - zakázané území

Hluboko v neprostupném lese, zahalený za bezhvězdné noci do mlžného závoje, byl močál více než hoden pověsti, kterou měl mezi kmeny už po generace. I velké válečné výpravy si dávaly velký pozor, aby jej obcházely obloukem a ani to nikdy po západu slunce. Ale nebyl to nástrahy přírody, čeho se všichni tolik obávali. Prokleté je celé tohle místo, tak pravili šamani. Cosi hrozivého číhalo v hlubinách, nakazilo a znetvořilo samotnou zemi, toužilo po krvi a strachu obětí.

Postavu stojící na jednom z mála pevných ostrůvků v samém středu močálu ale zřejmě nic z toho nedokázalo odradit. A jistě tu nebyla náhodou, protože zbytky takových většinou našli už na samém okraji lesa. Ať byla kýmkoliv, zahalená v černém plášti, ke kmenům náležet nemohla. Snad člověk? Kdoví. Ale jak jen dokázala projít až sem?nemožné. Ostré zuby se zakously nejprve do pravého a pak i levého zápěstí. Bledé krvácející ruce pozvedla nad bezednou hlubinu a tichým, melodickým hlasem začala promlouvat v podivném jazyce. Krvavé krůpěje jedna za druhou dopadaly do kalných vod. Na hladinu začaly vystupovat bubliny a mlžné cáry se hladově svíjely. S každým veršem recitace nabírala na naléhavosti. Zjevně si vybírala svoji daň. Jakoby samotná slova těžkla a vysávala životní sílu, sotva opustila bezkrevné rty. Trvalo to okamžik nebo celou věčnost? Než zaklínání s jediným vykřiknutým slovem ustalo. Rozhostilo se ticho, mrtvé ironické ticho. Kostěný pařát, který vystřelil z vody, náhle bleskurychle chytil vysokou botu. Postava s úlekem spadla a usilovně se snažila něčeho zachytit, zatímco už ji cosi stačilo po lýtka vtáhnout do bažiny. Několik prvních zoufalých kopnutí druhou nohou nebylo k ničemu, až konečně náhle stisk povolil. Vzápětí však vystřelil zpod hladiny druhý pařát a chytil lem pláště. Před pádem pozadu do vody a téměř jistou smrtí se záchranou stalo jen duchaplné odtržení spony. Záblesk bílé kožešiny bylo všechno, co po plášti zbylo. Pařáty se však po chvíli objevily znovu. Kousek po kousku se začalo cosi drápat z bažiny ven.

Léto 967 V.D. - o měsíc dříve

Heresh - trůnní sál v Nar Ankaru

Namodralé plameny několika luceren osvětlovaly vpravdě děsivé motivy, vytesané do černých stěn. Všude vládlo ticho. Mrtvolné, zlovolné ticho. Dominantou síně bylo vyvýšené podium a na něm stojící trůn z vybělených kostí, vyzdobených stříbrem. A tento trůn náležel pouze jedinému muži. První nekromant Arantir pomalu položil ruce na opěrky. Černýma, bezednýma očima se zahleděl do oblaku mlhy svíjejícího se pod podiem a tvořícího jakési zrcadlo. „Tak tolik mi tedy nabízíš...“ Arantirův hlas byl pomalý a ledový, prodchnutý neskryvanou ironií. „Ano ano, tolik tolik!!“ Stvoření, které mu odpovědělo, se začalo smát. Neovladatelně, šíleně smát. Konec konců, vlastně to byla hyena. Tedy gnoll, bleskla nekromantovi hlavou posměšná myšlenka. Hnusil se mu a jeho smích především. „Ano ano, nepřátele pobijete, my ty své, vy ty své, my spojenci budeme!! *smích* Já moc, ty moc, nekromante, ty víc, ale neumíš, já míň, ale vím!! *smích* Přeneseme, přeneseme, oddíly, armády, nepřátele roztrháme!! Zahubíme, umučíme, roztrháme!! *smích*“ „Dost!“ Arantir pozvednul ruku a jeho společník zmlknul. „Jsi připraven, gnolle?“ „Ano ano, připraven připraven! Kdykoliv, kdy rozkáže nekromant. Ale pamatuj, nebude už cesty zpět, jenom sem... sem!! *smích* Bojíš se, bojíš? Nekromante! *smích*“ Pokud by pohled prvního nekromanta skutečně dokázal zabíjet, jak se vyprávělo, gnoll by ani jako ta nejšťastnější kočka na světě neměl sebemenší šanci. V Arantirově nitru vřel hněv, ale nedal ho znát. „Až naše vojska rozdrtí Ashwick, budeme si muset promluvit... můj příteli.“ „Jistě jistě, budeme!! smích* Pamatuj, nekromante, na svůj slib, země kmenů naše, jenom naše!“ „Jak bylo dohodnuto, Zaidene... jak bylo dohodnuto...“

Když se magické spojení přerušilo, v malé jeskyni se chvíli ozýval jen praskot hořícího ohně. Gnoll se začal tiše pochechtávat, až jeho smích přešel v šílené a zcela nemelodické vytí. „Vidíš paní, vidíš? Já splnil jsem svůj slib. Tak pamatuj ty na ten svůj!“ Postava v černém rouchu s kápí se pousmála. „A teď mi konečně zaplatíte...vy všichni zaplatíte...“ Šepotavý hlas jako by se sám od sebe rozléhal a když z ohně vyšlehla sprška jisker, ozářila několik pramenů bílých vlasů.